

Uhyrets navn var Izumrud, og der gik rygter om, at det var ham, der havde skabt det netværk af tunneler, der strakte sig under Ravka. Desperat af sult havde han ædt sig gennem muld og grus, dybere og dybere ned i undergrunden, på sin jagt efter noget – hvad som helst – der kunne tilfredsstille hans hunger, indtil han til sidst gik for vidt og fór vild i mørket.

Det var nok kun et eventyr, men i Den Hvide Katedral var folk omhyggelige med at holde sig til de gange, der snoede sig omkring de store grotter i midten. Sære lyde ekkoede fra den dystre labyrinth af tunneler og klippespalter – stønende klageråb og uforklarlig rumlen; ildevarslende stilhed blev brudt af en hvislen, som måske var ingenting, måske en muskuløs krop, som kom glidende gennem en hidtil uset

åbning på jagt efter bytte. Når dét skete, var det ikke svært at forestille sig, at Izumrud stadig gemte sig i skyggerne, ventende på heltes kalden, drømmende om det festmåltid, han kunne nyde, hvis et uafvidende barn kom spadserende ind i hans mund. Skabninger af hans karat kan sove i århundreder, men de dør aldrig.

Det var en af de fortællinger, drengen bragte pigen, da han langt om længe fik tilladelse til at besøge hende. Han sad ved siden af hendes seng, prøvede at lokke hende til at spise, lyttede til hendes lungers anstrengte pibelyde. Og han fortalte hende historien om en flod, der var blevet tæmmet af en mægtig bølgerejser og dresseret til at dykke ned gennem mange lag af grundfjeld i sin søgen efter en magisk mønt. Hviskende berettede han om den forbandelse, som hvilede over stakkels Pelyekin, en ensom skabning på vanviddets rand, som i tusind år havde arbejdet sig gennem urfjeldet med sin fortryllede hakke, havde indsamlet dynger af guld og juveler, han aldrig kunne drømme om at bruge til noget, og i sit kølvand havde efterladt huler og passager.

Og så en morgen fandt drengen vejen til pigen spærret af bevæbnede mænd. Og da han ikke godvilligt ville fjerne sig, lagde de ham i lænker og slæbte ham væk fra pigens dør. Præsten belærte drengen om, at troen ville bringe ham fred i sindet, og lydighed ville holde ham i live.

Låst inde i sin celle uden andet selskab end vandets dryppen og hendes hjertes tålmodige slag, fandt pigen vished for, at historierne om Izumrud var sande. Hun var blevet nedsvælget i en eneste mundfuld, og i Den Hvide Katedrals rungende, alabasthvide mave var kun helgeninden tilbage.

Helgeninden vågnede hver morgen til lyden af stemmer, der messede hendes navn. Og for hver dag voksede antallet af stemmer, hendes hær af hengivne blev større, dens rækker fyldtes af de fortvivlede og udhungrede, af sårede soldater og af børn, som dårligt nok kunne løfte en riffel. Præsten fortalte de hengivne, at hun en dag ville blive dronning, og de troede ham. Men de undrede sig over hendes forslåede og gådefulde hof: stormrejseren med det ravn sorte hår og den skarpe tunge, den ødelagte, som gemte sine forfærdelige vansiringer bag det sorte bedesjal, den blege lærde, som foretrak at gemme sig med sine bøger og sære instrumenter. De var de sørgelige rester af Den Anden Hær – bestemt ikke passende selskab for en levende helgen.

Ganske få vidste, at hun ikke var, hvad hun havde været. De kræfter, hun havde været velsignet med – guddommelige eller ej – var borte, eller i hvert fald uden for hendes rækkevidde. Hendes tilhængere blev holdt i passende afstand, så de ikke kunne se, at hendes øjne var mørke og rødandede, og ikke kunne høre, at hendes åndedrag var forskræmte gisp. Hendes gang var langsom og forsigtig, for det gjorde ondt i hver eneste knogle i hendes krop. Og det var på denne syge og skrøbelige pige, at alle de hengivnes håb og forventninger hvilede.

Oppe på overfladen regerede en ny konge med sin skygehær, og han krævede at få sin Solopvækker tilbage. Han udlovede belønninger, og han fremsatte trusler, men det eneste han fik ud af det, var en udfordring – fra en fredløs, som folk kaldte *Luftens Prins*. Han slog til langs nordgrænsen, bombarderede forsyningslinjerne, så Skygekongen blev tvunget til at genoptage handelsrejserne over Forkastningen uden anden beskyttelse mod monstre end held og ildrejsere. Der

var dem, der sagde, at denne udfordrer var en Lantsov-prins. Andre påstod, at han var en fjerdansk oprører, som nægtede at kæmpe sammen med hekse. Men at han havde sin egen styrke, var alle enige om.

I sit underjordiske bur ruskede helgeninden i tremmerne. Det var hendes krig, og hun krævede at få sin frihed, så hun kunne udkæmpe den krig. Præsten sagde nej.

Men der var noget, præsten havde glemt. Før hun blev grisha og helgen, havde hun været et af Keramzins små spørgsmål. Hun og drengen havde samlet på hemmeligheder, ligesom Pelyekin havde samlet på kostbarheder. De kendte kunsten at være tyve og gespenster – de kunne skjule deres evner såvel som de ulykker, de lavede. Præcis ligesom lærerne på Keramzin troede præsten, at han kendte pigen og vidste, hvad hun var i stand til.

Han tog fejl.

Han kendte ikke deres hemmelige sprog. Han forstod ikke drengens beslutsomhed. Han opdagede ikke det øjeblik, hvor pigen holdt op med at bære sin svaghed som en byrde og begyndte at bære den som en forklædning.

KAPITEL 1

Jeg stod med udbredte arme på en balkon, som var hugget ud af klippen. Skælvende af kulde prøvede jeg på at optræde så imponerende som muligt. Min kaftan var noget af et klude-tæppe, syet sammen af stumper af den balkjole, jeg bar den aften, vi flygtede fra paladset, og et par gardiner i skrigende farver, efter sigende fra et nedlagt teater i nærheden af Sala. Juvelerne, jeg bar, kom fra en krystallysekrone samme sted. Broderierne på manchetterne var begyndt at løsne sig. David og Genya havde gjort deres bedste, men i denne underjordiske verden var indkøbsmulighederne stærkt begrænsede.

Så længe tilskuerne ikke kom for tæt på, fungerede illusionen. Det lys, der tilsyneladende strålede ud fra mine håndflader, sendte det forventede gyldne skær ud over den benovede forsamlings opadvendte ansigter. På nært hold var

det teatertricks, der var ved at gå op i sømmene. Præcis ligesom mig. Den luvslidte helgen.

Apparatets stemme buldrede gennem Den Hvide Katedral, og flokken af tilbedere svajede fra side til side, med lukkede øjne og løftede hænder som en valmuemark i en frisk brise, jeg ikke kunne mærke. Jeg fulgte en liste af indstuderede bevægelser og sørgede hele tiden for, at David og den ildrejser, der hjalp ham, kunne følge med fra deres skjulte positioner lige over balkonen. Jeg hadede morgenbønnen, men præsten sagde, at dette forlorne skuespil var en nødvendighed.

”Det er en gave, du giver til dine disciple, Sankta Alina,” sagde han. ”Det er håbets gave.”

Det hele var en illusion. En svag afglans af det lys, jeg engang havde behersket. Det gyldne skær var ikke andet end inferni-flammer, reflekteret fra et ramponeret hulspejl, David havde banket sammen af gamle messingplader. Det mindede lidt om de paraboliske, som skulle have hjulpet os i kampen mod Mørkningens horder under angrebet på paladset i Os Alta. Vi var blevet taget med bukserne nede, og hverken min styrke, vores planlægning eller Nikolais opfindsomhed havde kunnet standse blodbadet. Og siden den dag havde jeg ikke kunnet opvække så meget som en månestråle. Men der var ikke mange i Apparatets menighed, der havde set, hvad deres helgen virkelig var i stand til, og indtil videre var illusionen fuldt tilstrækkelig.

Apparatet afsluttede sin prædiken. Vi gjorde klar til at runde af. Ildrejseren lod lyset stråle omkring mig. Det flimrede og flakkede hid og did, indtil det omsider klingede af, da jeg sænkede armene. Nu vidste jeg, hvem der assisterede David i dag, men for lige at være helt sikker, kastede jeg et hurtigt blik op på mine hjælpere. Jo, den var god nok, det

var *Harshaw*. Han skulle altid overdrive. Kun tre ildrejsere var sluppet levende fra massakren i Det Lille Palads, og en af dem var død af sine kvæstelser et par dage efter. Af de to, der var tilbage, var *Harshaw* den dygtigste og den mest uforudsigelige.

Jeg trådte ned fra platformen, ivrig efter at komme væk fra Apparatet, men jeg trådte forkert og snublede. Præsten greb min arm og støttede mig.

”Pas nu på, *Alina Starkov*. Du må ikke sætte din sikkerhed over styr.”

”Tak,” svarede jeg. Jeg ville væk fra ham og den lugt af frisk muldjord og gammel røgelse, der altid hang ved ham.

”Du er vist lidt utilpas i dag,” sagde han.

”Nej, jeg er vist bare lidt klodset i dag,” svarede jeg med påtaget munterhed. Det var løgn, og det vidste vi begge to. Jeg var stærkere, end da jeg ankom til Den Hvide Katedral – mine knogler var vokset sammen igen, og jeg kunne for det meste holde maden i mig – men jeg var stadig svag og skrøbelig, havde ondt alle vegne og var konstant udmattet.

”Så må du nok hellere se at få hvilet ud i dag.”

Jeg bed tænderne sammen. Endnu en dag spærret inde på mit værelse. Jeg gemte min irritation og smilede svagt. Jeg vidste, hvad han gerne ville se.

”Jeg er så kold,” sagde jeg. ”Jeg tror, jeg ville have godt af nogle timer i *Kedlen*.” Og det var ikke engang løgn. Køkkenregionen var det eneste sted i Den Hvide Katedral, hvor fugten blev holdt i skak. På denne tid af morgenen ville mindst et af komfurerne være tændt. Den store, runde grotte ville være fuld af dufte – af brød og af den søde grød, kokkene fremstillede af de tørrede ærter og mælkepulver, som vores sympatisører oppe på overfladen forsynede os med.

Jeg tilføjede en kuldegysning for at virke lidt mere overbevisende, men præstens eneste svar var et forbeholdent ”Hmmm.”

Lidt uro nede på grottens gulv tiltrak sig min opmærksomhed: Der var ankommet et nyt hold pilgrimme. Strategiske overvejelser meldte sig, da jeg betragtede dem. Nogle af dem var i uniformer, der viste, at de var desertører fra Den Første Hær. De var alle sammen unge og raske.

”Ingen veteraner?” spurgte jeg. ”Ingen enker?”

”Den underjordiske rejse er anstrengende,” svarede Apparatet. ”Mange er for gamle eller for svage til at foretage den. De foretrækker at forblive ved hjemmets trygge arne.”

Det lød ikke overbevisende. Der skulle mere til at stoppe dem. Pilgrimmene kom med stokke og på krykker, og der var bestemt ingen aldersgrænse. Nogle af dem var så syge, at de måtte bæres, enkelte var bogstavelig talt døende. De skulle og måtte se Solhelgenen, om det så var deres sidste handling i livet.

Jeg kastede et nervøst blik over skulderen. Jeg kunne lige skimte præstegarden, som stod vagt henne i buegangen. De havde fuldskæg og var svært bevæbnede. Lærde munke ligesom Apparatet, og her i undergrunden var garden de eneste, som havde lov at bære våben. Oppe på overfladen var de portvagter, som havde travlt med at opsnuse spioner og ikketroende, så kun de værdige kunne få tildelt asyl. I den seneste tid havde antallet af pilgrimme været dalende, og de, som søgte optagelse i vore rækker, virkede mere engagerede end egentlig gudfrygtige. Apparatet havde brug for våbenføre mænd, ikke flere munde at mætte.

”Måske skulle jeg gå ned og se til de syge og de gamle,” sagde jeg. Jeg var klar over, at mit forslag omgående ville

blive fejlet af bordet, men jeg syntes næsten, jeg var nødt til at komme med det. ”En helgen bør færdes blandt sit folk og ikke gemme sig som en rotte i sin rede.”

Apparatet smilede – det velvillige, overbærende smil, som pilgrimmene elskede – og som jeg var ved at brække mig over. ”Når tiderne er urolige, er der mange dyr, der går under jorden,” sagde han. ”Således overlever de. Når tåberne har udkæmpet deres krige, er det rotterne, som råder over markerne og byerne.”

Og æder de døde, tænkte jeg med en gysen. Som om han havde læst min tanke, lagde han en tung hånd på min skulder. Hans fingre var lange og hvide, og de snoede sig om min arm som en edderkop af voks. Hvis han prøvede på at berolige mig, så lykkedes det ikke.

”Tålmod, Alina Starkov. Vi stiger op, når tiden er inde, og ikke før.”

Tålmod. Det var altid hans mirakelkur. Jeg modstod trangen til at røre ved mit bare håndled, dér, hvor ildfuglens knogler skulle være. Jeg havde tilegnet mig havpiskens skæl og kronhjortens gevir, men den sidste brik i Morozovas puslespil manglede jeg. Vi kunne måske have haft den tredje forstærker allerede, hvis Apparatet havde givet sin tilladelse til jagten – eller bare havde ladet os komme op til overfladen. Men den tilladelse ville komme til at koste.

”Jeg fryser,” gentog jeg uden at vise min irritation. ”Jeg trænger altså til at være i Kedlen.”

Han rynkede panden. ”Jeg bryder mig virkelig ikke om, at du mænger dig med den pige ...”

Bag os rørte vagterne uroligt på sig, og jeg fangede et enkelt ord af deres samtale. *Razrusha’ya*. Jeg skubbede Apparatets hånd væk og travede ind i tunnelen. Præstegarden

stod ret. Ligesom alle deres våbenbrødre var de klædt i brunt og bar den strålende sols symbol – det samme symbol som prydede Apparatets præstekjole. *Mit* symbol. Og dog så de aldrig direkte på mig, og de talte aldrig til mig eller til de andre grisha-flygtninge. De stod blot tavse langs væggene og lod deres blikke følge mig, som skæggede, riffelbevæbnede genfærd.

”Det navn er forbudt,” sagde jeg. De så lige frem for sig, som om jeg var usynlig. ”Hendes navn er Genya Safin, og havde det ikke været for hende, så ville jeg stadig have været Mørkningens fange.”

I ngen reaktion. Men jeg kunne se, at de stivnede, da jeg sagde hendes navn. Store, stærke, sværtbevæbnede mandfolk, der var bange for en vansiret pige. Overtroiske fjolser!

”Guds fred, Sankta Alina.” Apparatet tog min arm og førte mig over på gangens anden side og ind i sit modtagelseværelse. En udhugget rose dækkede det meste af klippeloftet, som var isprængt tynde striber af sølv, og malerier af helgener med gyldne glorier prydede væggene. De måtte være udført af fabrikatorer, for der var ingen normale kalkmalerier, der kunne overleve Den Hvide Katedrals fugtige kulde. Præsten slog sig ned i en lænestol og gjorde tegn til mig om at gøre det samme. Jeg prøvede ikke at vise, hvilken usigelig lettelse det var at sidde ned. Bare det at stå op var udmattende for mig.

Han så på mig, studerede omhyggeligt min gustne hud og de mørke rande under øjnene. ”*Genya* må da bestemt kunne gøre mere for dig,” sagde han.

Der var gået mere end to måneder siden min kamp mod Mørkningen, og jeg var endnu ikke kommet mig helt. Mine kindben stak frem som arrige udråbstegn, og mit hvide hår

var så tyndt, at det næsten svævede som spindelvæv om mit hoved. Det var langt om længe lykkedes mig at få overbevist Apparatet om, at Genya kunne gøre mit ansigt mere præsentabelt, og han havde givet sin tilladelse til, at jeg kunne se hende i køkkenregionen. Det var den eneste kontakt, jeg havde haft med de andre grishaer i flere uger, og jeg nød hvert eneste minut – og de nyheder, hun kunne fortælle fra verden udenfor.

”Hun gør, hvad hun kan,” sagde jeg.

Præsten sukkede. ”Ja, vi må vel alle have tålmod,” sagde han med sin salvesfulde stemme. ”Med tiden vil du blive helbredt. Gennem troen. Gennem bøn.”

Jeg kunne mærke vreden blusse op i mig. Han vidste fandeme godt, at det eneste, der kunne helbrede mig, var, at jeg fik lov at bruge min styrke, og at det kun kunne lade sig gøre, hvis jeg kom op på overfladen.

”Hvis du bare ville lade mig komme op . . .”

”Du er os alt for dyrebar, Sankta Alina, og risikoen er alt for stor.” Han trak beklagende på skuldrene. ”Jeg er nødt til at tænke på din sikkerhed, for du gør det jo ikke.”

Jeg sagde ingenting. Det var et spil, vi havde spillet, lige siden jeg blev bragt hertil. Apparatet havde virkelig gjort meget for mig. Uden ham ville ingen af mine grishaer have overlevet kampen mod Mørkningens monstre. Han havde givet os tryghed og sikkerhed. Men som dagene gik, følte Den Hvide Katedral mere som et fængsel end som et fristed.

Han samlede hænderne foran sig og så beklagende på mig. ”Der er gået flere måneder, og du stoler stadig ikke på mig.”

”Selvfølgelig gør jeg det,” løj jeg.

”Og dog vil du ikke lade mig hjælpe dig. Alt kunne blive anderledes, om blot vi havde ildfuglen i vores besiddelse.”

”David er ved at arbejde sig gennem Morozovas journaler. Jeg er sikker på, at svaret kan findes der.”

Apparatet rettede sit gennemborende blik mod mig. Han mistænkte mig for at vide, hvor ildfuglen var. Den var Morozovas tredje forstærker og dermed nøglen til den styrke, som var vores eneste chance for at besejre Mørknin- gen og tilintetgøre Forkastningen. Og han havde ret. Det håbede jeg i hvert fald, at han havde. Det eneste spor, vi havde at gå efter, var mine tågede barndomserindringer og håbet om, at Dva Stolba var andet og mere end det så ud til. Men uanset om jeg havde ret eller tog fejl, så var ildfug- lens mulige opholdssted en hemmelighed, jeg havde i sinde at holde for mig selv. Jeg befandt mig under jorden, afskåret fra resten af verden, stort set magtesløs, konstant overvåget af præstegarden. Jeg havde ikke tænkt mig at give slip på de få fordele, jeg havde.

”Jeg ønsker kun det bedste for dig, Alina Starkov. For dig og dine venner. Du har så få af dem tilbage, og skulle der ske noget med ...”

”Dem holder du dig bare fra,” snerrede jeg og glemte helt at være sød og medgørlig.

Apparatet sendte mig et blik, der var lidt mere skarpt, end jeg brød mig om. ”Jeg mener jo blot, at ulykker kan ske her i undergrunden. Jeg ved, hvor hårdt det ville være for dig at miste nogen, og du er jo allerede så svækket, som du kan blive.” Han strammede læberne og blottede sine gummer, der var sorte som en ulvs.

Igen mærkede jeg vreden i mig. Siden min første dag her i Den Hvide Katedral havde truslerne hængt i luften og lagt et pres af frygt på mig. Apparatet forsømte aldrig en lejligh- ed til at minde mig om, hvor sårbar jeg var. Næsten uden at

tænke over det strakte jeg fingrene i de vide ærmer. Skygger sprang op ad kammerets vægge.

Apparatet rykkede instinktivt tilbage i stolen. Jeg lod, som om det undrede mig. ”Er der noget galt?” spurgte jeg og så bekymret på ham.

Han rømmede sig, og hans øjne flakkede. ”N-Næh nej,” stammede han. ”Det var bare . . . ingenting.”

Jeg lod skyggerne forsvinde igen. Synet af hans forvirring opvejede rigeligt den svimmelhed, jeg oplevede, når jeg udførte mit lille trick. Og andet var det ikke. Jeg kunne få skygger til at danse, men det var også det hele. Et ynkeligt ekko af Mørkningens styrke, som var kommet til mig i kølvandet af den dramatiske konfrontation, der nær havde taget livet af os begge to. Jeg havde opdaget det, da jeg prøvede på at fremmane lys, og jeg havde prøvet på at forfine det, så det kunne bruges til et eller andet fornuftigt, et eller andet, jeg kunne bruge som et våben. Men det lykkedes ikke. Skyggerne følte som en straf, som genfærd af noget større, som en hån imod mig – *spejlenes og de billige effekters helgen*.

Apparatet prøvede på at genvinde fatningen og rejste sig. ”Du vil tilbringe dagen i arkiverne,” sagde han, som om han afsagde en dom. ”Fordybelse i studier og refleksion vil være beroligende for dig.”

Jeg sukede. Det *var* en dom, og den var hård. Jeg skulle tilbringe frugtesløse timer med at bladre mig gennem gamle, religiøse tekster om Morozova. Og dertil kom, at arkiverne var fugtige og trøstesløse og skarpt bevogtet af præstegarden. ”Jeg vil ledsage dig,” tilføjede han. Nu kunne det næsten ikke blive bedre.

”Og Kedlen?” Det lykkedes mig nogenlunde at skjule desperationen i min stemme.

”Senere. *Razru* ... Genya må vente.” Jeg trissede efter ham ud på gangen. ”Faktisk behøver du slet ikke at ulejlig dig hen til Kedlen. Du kunne mødes med hende her i stedet for. Uforstyrret.”

Jeg kastede et blik på gardisterne, som fulgte os i tæt formation. Uforstyrret. Det var jo til at grine ad. Men det var tanken om at blive udelukket fra køkkenregionen bestemt ikke. Måske var det lige netop i dag, at ventilationsspjældet ville være åbent i mere end et par sekunder. Det var et spinkelt håb, men det var det eneste, jeg havde.

”Jeg foretrækker Kedlen,” sagde jeg. ”Der er varmere.” Jeg gav ham et ydmygt smil og lod min underlæbe dirre en lille smule. ”Det føles ligesom at være hjemme igen.”

Det kunne han godt lide – forestillingen om den sagtmødige pige, der sidder sammenkrummet ved komfuret med kjolekanten i asken. Endnu en illusion, endnu et kapitel i hans bog om helgenerne.

”Nuvel,” sagde han til sidst.

Det tog sin tid at komme ned fra balkonen. Den Hvide Katedral havde fået sit navn efter de marmorhvide klippevægge og den vældige grotte, hvor vi holdt andagt hver morgen og hver aften. Men Den Hvide Katedral var meget mere – et frodigt netværk af tunneler og huler. Den var en by i undergrunden.

Og jeg hadede den.

Hadede fugten, som sivede gennem væggene, dryppede fra lofterne, samlede sig i dråber på min hud. Hadede kulden, som ikke var til at drive ud af noget som helst. Hadede de små paddehatte og saltliljerne, som voksede i hver eneste sprække. Hadede den måde, tiden var inddelt på: morgenandagter, eftermiddagsbønner, aftenandagter, helgenernes

evindelige navnedage, dage for faste og dage for halvfaste. Men mest af alt hadede jeg følelsen af, at jeg virkelig var en lille rotte, hvid og med røde øjne, som kradsede i væggene af min labyrint med små, svage, lyserøde kløer.

Apparatet førte mig gennem grotterne nord for det centrale trug, hvor solsoldaterne trænede. Folk trykkede sig op mod klippevæggen eller rakte ud for at røre ved mit gyldne ærme, når vi passerede dem. Vi bevægede os langsomt og værdigt – mest fordi vi var nødt til det. Jeg kunne ikke gå meget hurtigere uden at blive forpustet. Apparatets menighed vidste, at jeg var svag, og de bad bønner for mit helbred, men han frygtede, at der ville udbryde panik, hvis de opdagede, hvor svagelig – og særdeles menneskelig – jeg var.

Solsoldaterne var allerede i gang med træningen, da vi nåede frem. De var Apparatets hellige krigere, som havde mit symbol tatoveret på arme og ansigter. De fleste af dem var desertører fra Den Første Hær, men nogle af dem var bare fandenivoldske, dødsforagtende, unge mænd, som var parate til at gå i døden for mig. De havde været med til at redde mig ud af Det Lille Palads, og tabstallene havde været forfærdelige. Hellige eller ej, Mørkningens *nichevo'yaer* kunne de ikke hamle op med. Men Mørkningen havde også menneskelige soldater og grishaer i sin tjeneste, så solsoldaterne trænede.

De gjorde det dog uden rigtige våben. Deres sværd var af træ, og deres rifler var ladet med vokskugler. Solsoldaterne var pilgrimme af en anden slags, i tvivl om Apparatet og kirkens forældede metoder, draget til solhelgenen af løftet om forandring. Siden min ankomst havde Apparatet holdt dem i kort snor. Han havde brug for dem, men han stolede ikke helt på dem. Den følelse kendte jeg godt.

Præstegarden var opstillet langs væggene og holdt et vågent øje med alt, hvad der foregik. Deres kugler var af bly, og deres sværd var blanke og skarpe.

Da vi kom ind, fik jeg øje på en lille flok, der havde samlet sig for at se Mal sparre med Stigg, den ene af vores to overlevende ildrejsere. Han havde en kraftig hals, lyst hår og absolut ingen humor – en typisk fjerdaner.

Med et spring til siden undgik Mal en af Stiggs vældige flammer, men den næste var han ikke så heldig med. Den satte ild til hans trøje, og tilskuerne gispede forskrækket. Jeg regnede med, at han ville trække sig baglæns, men han gik til angreb, kastede sig ned på gulvet og rullede mod Stiggs fødder, hvorved ilden i hans tøj blev kvalt. Stigg blev væltet omkuld, og i næste øjeblik pressede Mal ildrejseren ned mod gulvet og fik et godt greb om hans håndled, så han havde sikret sig mod flere udfald.

Flokken af solsoldater klappede og piftede ad Mal.

Zoya gjorde et kast med hovedet, så hendes blanke, sorte hår kom om bag hendes skulder. ”Flot, Stigg. Nu er du bastet og bundet og klar til at komme i ovnen.”

Mal sendte hende et advarende blik. ”Afledning, afvæbning, uskadelliggørelse,” sagde han. ”Tricket er at bevare roen.” Han rejste sig og hjalp Stigg på benene. ”Er du okay?”

Stigg skulede irriteret, men nikkede og fandt sig en køn, ung soldat, som var klar til næste duel.

”Bare rolig, Stigg,” sagde hun med et grin. ”Jeg skal nok sørge for, at det ikke kommer til at gøre ondt.”

Pigens ansigt forekom mig bekendt, men der gik et øjeblik, før jeg kunne placere hende. *Ruby*. Hun havde været i samme regiment som Mal og jeg, da vi var stationeret i Poliznaya. Jeg huskede hende som en glad og ofte fnisende

pige, som kunne lide at flirte, og som ikke havde været særlig god for min selvtillid. Hun havde stadig det samme optimistiske smil og den samme lange, lyse fletning. Men selv på afstand kunne jeg se det vagtsomme udtryk, krigen havde givet hende. Der var en sort tatovering af en strålende sol på hendes højre kind. Underligt at tænke på, at en pige, som en gang havde siddet over for mig i messeteltet, nu troede, at jeg var guddommelig.

Det var ikke sædvanligt, at Apparatet eller hans gardister førte mig denne vej til arkiverne. Så hvad var anderledes i dag? Havde han gjort det, for at jeg skulle se de sørgelige rester af min hær og blive mindet om prisen for mine fejltagelser? Eller for at jeg skulle se, hvor få allierede, jeg havde tilbage?

Jeg så, hvordan Mal satte solsoldater og grishaer sammen. Der var stormrejserne: Zoya, Nadia og hendes bror, Adrik. Sammen med Stigg og Harshaw udgjorde de, hvad der var tilbage af mine etherealkier. Men Harshaw kunne jeg ikke se nogen steder. Han var sikkert trisset tilbage i seng efter at have assisteret mig med morgenandagten.

Hvad corporalkier angik, så var Tamar og hendes vældige tvillingebror Tolya de eneste hjerteknuserere til stede. De to havde reddet mit liv, men jeg havde ikke helt urokkelig tillid til dem. De stod Apparatet nær, havde ansvaret for solsoldaternes uddannelse, og de havde løjet for mig i månedsvis, da vi var i Det Lille Palads. Jeg kunne simpelthen ikke blive klog på dem. Tillid var en luksus, jeg ikke havde råd til.

De resterende soldater måtte pænt vente på, at det skulle blive deres tur. Der var simpelthen ikke grishaer nok. David og Genya holdt sig for sig selv og brød sig i øvrigt ikke meget om nærkamp. Maxim var helbreder og foretrak at anvende

sin styrke på lazarettet, selv om der ikke var mange i Apparatets menighed, der turde lade sig behandle af en grisha. Sergei var en dygtig og stærk hjerteknuser, men jeg havde fået at vide, at han var for uligevægtig til at omgås elever. Under Mørkningens overraskelsesangreb havde han været der, hvor det gik hedest til, og havde set pigen, han elskede, blive flået i stykker af uhyrer. Den anden af vores to hjerteknuserne havde *nichevo'yaerne* fået ram på, på vejen fra Det Lille Palads til kapellet.

Og det var din skyld, sagde en stemme inden i mig. Det var dig, der svigtede dem.

Det var Apparatets stemme, der rev mig ud af mine dystre tanker. "Drengen overskrider sine beføjelser."

Det var Mal, han talte om. Mal bevægede sig omkring blandt soldaterne, gav gode råd til den ene, rettede på den anden. "Han hjælper dem med deres træning," sagde jeg.

"Han udsteder ordrer," sagde præsten. "*Oretsev!*"

Mal kom hen til os. Jeg var ikke glad ved situationen. Jeg havde dårligt nok set ham, siden han blev forment adgang til mit værelse. Bortset fra mine omhyggeligt udmålte møder med Genya, var jeg afskåret fra enhver, som kunne tænkes at stå i ledtog med mig. Det sørgede Apparatet for.

Mal så anderledes ud. Han var stadig iført de samme grove almueklæder, der havde været hans uniform i Det Lille Palads, men hans tid under jorden havde gjort ham bleg og mager. Det smalle ar på hans hage var meget tydeligt.

Han stoppede op foran os og bukkede formelt. Det var det nærmeste, vi havde været hinanden i flere måneder.

"Du er ikke kaptajn her," sagde Apparatet. "Tolya og Tamar er dine overordnede."

Mal nikkede. "Det er korrekt."

”Så hvorfor er det dig, der forestår undervisningen?”

”Jeg forestår ikke undervisningen,” sagde han. ”Jeg har erfaringer, som de har brug for, og jeg kan lære fra mig.”

Det må man i hvert fald sige, tænkte jeg med en vis bitterhed. Han var blevet rigtig god til at slå med grishaer. Jeg huskede tydeligt, hvordan han stod i staldene bag Det Lille Palads, forslået og blødende, og så udfordrende og foragtede ned på en falden stormrejser. Endnu et af de minder, jeg godt kunne have undværet.

Apparatet så hen på en flok store knægte, som trænede med træsværd henne ved endevæggen. ”Hvorfor bærer de rekrutter ikke vores segl?” spurgte han.

”Fordi de ikke er gamle nok,” svarede Mal med isnende kølighed.

”Det er deres eget valg. Synes du måske ikke, at de skal have retten til at vise alverden, hvem de har svoret troskab?”

”Jeg synes, de skal have retten til at fortryde.”

”Den ret er der ingen, der kan give dem.”

Det sitrede lidt i Mals anspændte ansigt. ”Hvis vi taber kampen, så vil de tatoveringer vise alle og enhver, at de er solsoldater. De kunne lige så godt melde sig til nærmeste henrettelsespeloton med det samme.”

”Er det derfor, du ikke selv bærer mærket? Fordi du ikke er stærk nok i troen på, at vi vil vinde?”

Mal kastede et hurtigt blik på mig, inden han svarede. ”Jeg tror på helgener,” sagde han roligt. ”Ikke på mænd, der sender børn i døden.”

Præstens øjne blev smalle.

”Mal har ret,” blandede jeg mig. ”De behøver ikke de tatoveringer.”

Apparatet betragtede mig med sit gennemborende blik.

”Hvis *jeg* beder dig om det . . .?” sagde jeg med min blideste stemme. Som en mor, der synger for sit lille barn.

Han elskede den stemme, og det vidste jeg.

”Hør den uskyldiges røst,” sagde han. Men jeg kunne mærke, at han var tilfreds. Selv om jeg havde modsagt ham, så var jeg den helgen, han ønskede sig – den kærlige moder, en trøst for hans folk. Jeg borede neglene ind i min håndflade.

”Er det ikke Ruby?” spurgte jeg, ivrig efter at skifte emne.

”Jo, hun kom for et par uger siden,” sagde Mal. ”Hun er okay – hun var i infanteriet.” Jeg følte et lille stik af misundelse.

”Stigg ser ikke specielt glad ud,” sagde jeg. Ildrejseren så ud til at have travlt med at lade sine frustrationer gå ud over Ruby. Hun gjorde sit bedste, men var helt tydeligt underlegen.

”Han bryder sig ikke om at blive slået.”

”Og du fik ikke engang sved på panden.”

”Nej,” sagde han. ”Og det er et problem.”

”Hvorfor dét?” spurgte Apparatet.

Instinktivt så Mal hen på mig, inden han svarede. ”Fordi man lærer mere af at tabe end af at vinde.” Han trak på skuldrene. ”Men i det mindste har jeg Tolya til at give mig røvfuld en gang imellem.”

”Kan du lige tale pænt!” bjæffede Apparatet.

Mal lod, som om han ikke hørte ham. Og i næste øjeblik stak han to fingre i munden og piftede. ”Hey! Ruby! Du åbner dig sgu da alt for meget!”

Men det var for sent. Der var ild i hendes fletning. En anden ung soldat kom rendende med en spand vand, som han smed i hovedet på hende.

Jeg skar en grimasse. ”Pas nu på, de ikke brænder på,” sagde jeg.

”*Moi soverenyi.*” Mal bukkede og vendte tilbage til de andre.

Der var ikke antydning af den bitterhed, der havde været i hans stemme, da han brugte titlen i Os Alta, men det føltes alligevel som et slag i mellemgulvet.

”Han burde ikke tiltale dig på den måde,” beklagede Apparatet sig.

”Hvorfor ikke?”

”Fordi det var Mørkningens titel, og den er upassende for en helgen.”

”Hvordan bør han så tiltale mig?”

”Han bør overhovedet ikke tiltale dig direkte.”

Jeg sukkede. ”Næste gang han vil sige noget til mig, så skal jeg nok bede ham om at skrive mig et brev i stedet for.”

Apparatet snerpede munden sammen. ”Du er rastløs i dag. Jeg er sikker på, at en ekstra time i arkivernes fred og ro vil gøre dig godt.”

Han talte til mig, som om jeg var et barn, der havde været for længe oppe. Jeg mindede mig selv om løftet om Kedlen og fremtvang et smil. ”Det er jeg sikker på, at du har ret i.”
Afledning, afvæbning, uskadelliggørelse.

Jeg så mig over skulderen, lige før vi forsvandt ind i den tunnel, som ville føre os til arkiverne. Zoya havde væltet en soldat om på ryggen og stod nu og tegnede cirkler i luften, hvilket fik ham til at rotere, som om han var en skildpadde. Ruby stod og snakkede med Mal, hun smilede stort og var glad for hans opmærksomhed. Men Mal var faktisk mere interesseret i at kigge efter mig. I grottens spøgelsesagtige lys var hans øjne dybblå, som farven i midten af en flamme.

Jeg skyndte mig efter Apparatet, mens jeg prøvede på at skjule min pibende vejrtrækning. Jeg tænkte på Rubys smil og på hendes svedne fletning. Hun var en sød pige. En almindelig pige. Sådan en pige, som Mal havde brug for. Hvis han ikke allerede havde fundet sig sådan en, så ville det kun være et spørgsmål om tid, før han gjorde. Og en skønne dag ville jeg være storsindet nok til at ønske dem begge held og lykke. Men bare ikke lige nu.

David var på vej til arkiverne, da vi mødte ham. Han så ud, som han plejede – håret strittede i alle retninger, ærmerne var fulde af blækklatter. Han havde en kop te i hånden og et stykke ristet brød i lommen.

Hans blik flakkede fra Apparatet til præstegarden.

”Mere salve?” spurgte han.

Apparatet snerpede munden lidt sammen. Den salve, David refererede til, var en, han havde komponeret specielt til Genya. Sammen med hendes egen indsats var salven en del af grunden til, at arrene ikke længere var så synlige som før. At fjerne dem helt var ikke muligt, for *nichevo’yaernes* bid kunne aldrig heles helt.

”Sankta Alina er ankommet for at tilbringe formiddagen med studier,” erklærede Apparatet højtideligt.

David gjorde en pludselig bevægelse, som formentlig skulle forestille et skuldertræk, og dukkede sig for at komme gennem den lave dør. ”Men vi ses måske senere i Kedlen?”

”Jeg sender gardister, som kan eskortere dig om et par timer,” sagde Apparatet. ”Genya Safin vil vente dig.” Han vendte blikket mod mit hærgede ansigt. ”Se til, at hun gør sit arbejde ordentligt.”

Han bukkede dybt og forsvandt ind i tunnelen. Jeg så

mig omkring og sukkede skuffet. Arkiverne burde være et sted, jeg holdt af, duftende af tusch og gamle bøger, og med diskrete lyde af raslende papir og skrattende fjerpenne. Men dette var præstegårdens tilholdssted – en dunkel labyrint af hvælvinger og søjlegange, skåret ud af den hvide klippe. Den eneste gang, jeg havde set David miste besindelsen, var første gang han så disse små, hvælvede nicher. Nogle af dem var delvist sammenstyrtede og tjente som opbevaringssted for urgamle bøger og manuskripter. Siderne havde sorte pletter af mug og råddenskab, og bogryggene var skæve og opsvulmede af fugt. Der var så meget vand i hulerne, at der var pytter på gulvet. ”Det kan ikke være rigtigt!” havde han råbt – for ikke at sige skreget. ”Man kan ikke opbevare Morozovas journaler her! Det er en *sump!*”

Siden da havde David tilbragt sine dage og de fleste af sine nætter med at grave sig gennem Morozovas skriverier og fylde sine egne notesbøger med inspirationer, ideer og tegninger. Ligesom de fleste andre grishaer havde han troet, at Morozovas journaler var blevet tilintetgjort efter Forkastningens opståen. Men selvfølgelig havde Mørkningen ikke kunnet få sig selv til at udslette en sådan skatkiste af okkult viden. Han havde skjult journalerne, og selv om jeg aldrig ville få et klart svar fra Apparatet, så var jeg ret sikker på, at præsten havde fundet dem i Det Lille Palads og benyttet lejligheden til hugge dem, da Mørkningen blev tvunget til at forlade Ravka.

Jeg lod mig dumpe ned på en stol over for David. Han havde slæbt en stol og et bord hen i den tørreste del af hulerne, og en af hylderne ved siden af ham var fyldt op med forsyninger af olie til hans lamper, samt de urter og fedtstoffer, han skulle bruge til Genyas salve. Som regel sad han

bøjet over en eller anden opskrift eller noget mekanik, han lige skulle sætte sammen eller pille fra hinanden, men i dag virkede han rastløs – sad hele tiden og pillede ved sine små flasker eller ved det lommeur, han havde stillet op på bordet foran sig.

Jeg sad og bladrede uinspireret gennem Morozovas journaler. Efterhånden hadede jeg synet af dem. De var ubrugelige, forvirrende og i særdeleshed *ufuldstændige*. Han beskrev sine hypoteser om forstærkere, sine forsøg på at spore kronhjorten, sine to år om bord på en hvalfanger i søgen efter havpysken, sine teorier om ildfuglen, og så ... ingenting. Enten var journalerne forsvundet, eller også havde Morozova ikke fuldendt sit værk.

Alene tanken om at finde og anvende ildfuglen var skræmmende nok i sig selv. Men hvad nu hvis den slet ikke eksisterede? Hvad nu hvis jeg skulle tage kampen op med Mørkningen uden den? Det var en tanke, der var så skræmmende, at jeg ikke engang turde tænke den, så jeg skyndte mig at skubbe den fra mig.

Jeg tvang mig selv til at blade videre. Min eneste måde at holde styr på tiden var Davids ur. Jeg vidste ikke, hvor han havde fundet det, hvordan han havde fået det til at gå, eller om den tid, det viste, havde noget som helst at gøre med tiden oppe på overfladen, men jeg stirrede bare på dets skive og prøvede på at hypnotisere minutviseren til at sætte farten op.

Præstegardisterne kom og gik, altid opmærksomme eller bøjet over deres tekster. Det hed sig, at de skulle illuminere manuskripterne og studere de hellige ord, men jeg tvivlede på, at det var deres egentlige formål. Apparatets netværk af spioner strakte sig over hele Ravka, og disse mænd satte en ære i at bevare og opretholde det, dechifrere budskaber,

indsamle efterretninger, opbygge en kult omkring *Den Nye Helgen*. De mindede på mange måder om solsoldaterne, der var unge og aldrig havde lært at læse og skrive, afskåret fra de gamle mysterier, disse mænd havde til opgave at bevogte.

Da jeg ikke længere kunne klare mere af Morozovas verbale drøvtyggeri, vred og vendte jeg mig i min stol for at undgå hold i nakken, hvorefter jeg hev en stak papirer ned fra hylden over mig. De fleste af dem var diskussioner og kommentarer vedrørende bønner, men der var også endnu en version af Morozovas martyrium.

I denne udgave var Ilya en murer, og naboens dreng blev mast under en hest – og det var en nyhed. For det meste blev drengen skåret i stykker af et plovskær. Men enden på historien var den sædvanlige: Ilya reddede drengen fra den visse død, og som tak lagde landsbyboerne ham i lænker og kastede ham i floden. I nogle af historierne flød han på vandet hele vejen ud til havet. Andre udgaver påstod hårdnakket, at han skyllede op på en sandbanke flere dage senere, velbevaret og duftende af roser. Jeg kendte efterhånden alle variationerne, og ingen af dem havde så meget som et ord om ildfuglen eller den mindste antydning om, at Dva Stolba var det rette sted at lede efter den.

Alle vores drømme om at finde ildfuglen hvilede på et eneste billede: Sankt Ilya i lænker, omgivet af kronhjorten, havpysken og ildfuglen. Bag ham kunne man skimte bjerge, en vej og en hvælving. Hvælvingen var sikkert for længst sunket i grus, men min tanke var, at ruinerne af den stadig kunne findes i Dva Stolba, i nærheden af den lille, navnløse bosættelse, hvor Mal og jeg i sin tid blev født. Det var, hvad jeg troede på, når jeg havde en god dag. I dag troede jeg mere

på, at Sankt Ilya og Morozova var to forskellige personer. Jeg kunne ikke længere holde ud at se på eksemplarer af *Istoriï Sankt'ya*. De lå i stabler i et skummelt hjørne og rådnede op. Jeg så dem ikke længere som budbringere for en storslået skæbne, men mere som børnebøger, der for længst var gået af mode.

David tog sit ur op, kiggede på det, lagde det fra sig, samlede det op igen, kom til at vælte en flaske med blæk og rejste den op igen med fumlende fingre.

”Hvad er der galt med dig i dag?” spurgte jeg.

”Ingenting,” svarede han skarpt.

Jeg så undrende på ham. ”Din læbe bløder.”

Han tørrede blodet af med hånden, men det begyndte straks at pible igen. Han måtte have bidt sig i læben. Hårdt.

”David ...”

Han bankede knoerne ned i bordet så hårdt, at jeg blev helt forskrækket. Der var to vagter bag mig. Punktligt og skræmmende som sædvanligt.

”Her,” sagde David og rakte mig en lille dåse. Men før jeg kunne nå at tage den, havde en af vagterne snuppet den.

”Hvad laver du?” spurgte jeg vredt. Selv om jeg godt vidste det. Intet fik lov at skifte hænder mellem mig og de andre grishaer, uden at det blev omhyggeligt inspiceret. Af hensyn til min sikkerhed, naturligvis.

Præstegardisten lod, som om han ikke hørte mig. Han følte på dåsens top og bund, åbnede den, snusede til indholdet, undersøgte låget, lukkede den igen og rakte mig den uden et ord. Jeg tog den ud af hans hånd.

”Mange tak,” sagde jeg syrligt. ”Og tak, David.”

David var allerede dybt optaget af sin notesbog, tilsyneladende opslugt af hvad det nu var, han læste. Men han holdt

så fast om sin pen, at jeg undrede mig over, at den ikke knækkede.

Genya ventede på mig i Kedlen, den vældige, runde grotte, der sørgede for, at alle i Den Hvide Katedral blev holdt nogenlunde mætte. Dens buede vægge var fulde af åbne ildsteder – minder om Ravkas urgamle fortid som køkkenstaben evig og altid beklagede sig over. De var ikke tilnærmelsesvis så praktiske som de ovne og komfurer, man kunne finde på overfladen. De vældige spid var fremstillet til stort vildt, men det var sjældent, at kokkene overhovedet havde frisk kød. For det meste bestod menuen af saltet flæsk, sammenkogte rodfrugter og et underligt brød, der var fremstillet af groft, gråt mel og smagte en lille smule af kirsebær.

Kokkene havde næsten vænnet sig til Genya. De var i hvert fald blevet bedre til at skjule deres afsky, og de bøjede ikke længere hovederne og bad bønner, hver gang de så hende. Jeg fandt hende i Kedlens fjerneste ende, hvor hun sad og fik varmen ved et af komfurerne. Det var her, hun holdt til, og hver morgen stillede kokkene en skål suppe eller vælling til os. Da hun så mig, lod hun sit tørklæde falde, og mine bevæbnede vagter stoppede brat op. Hun stirrede vredt på dem med sit ene øje, og de trak sig nervøst tilbage mod indgangen.

”Lidt for meget?” spurgte hun og fnisede.

”Lige tilpas,” svarede jeg, imponeret over hende. Det var et godt tegn, at hun kunne le ad fjolsernes reaktion. Den salve, David havde fremstillet til hendes ar, havde hjulpet, men jeg var ikke i tvivl om, at skiftet i hendes opførsel mest skyldtes Tamar.

I flere uger efter vores ankomst til Den Hvide Katedral havde Genya nægtet at forlade sit værelse. Hun lå bare i

mørket uden at bevæge sig. Jeg havde talt med hende, overvåget af mine vagter, og prøvet på at lokke hende ud i lyset, prøvet på at få hende til at le, men intet havde virket. Det var Tamar, der til sidst fik hende overtalt ved at sige, at Genya i det mindste måtte lære at forsvare sig selv, og at hun, Tamar, ville lære hende det.

”Du kan vel være ligeglad,” mumlede Genya og trak op i dynen.

”Nej, det kan jeg ikke, for hvis ikke du kan slås, så er du en belastning.”

”Jeg er ligeglad med, om jeg kommer til skade.”

”Det er jeg ikke,” protesterede jeg.

”Alina skal passe på sig selv,” sagde Tamar. ”Hun kan ikke gå og holde øje med dig.”

”Det har jeg aldrig bedt hende om.”

”Ville det ikke være dejligt, hvis vi alle sammen kun gjorde, hvad vi blev bedt om?” svarede Tamar. Hvorefter hun prikkede til Genya, kneb hende, puffede til hende og i det hele taget provokerede hende, indtil hun til sidst slog dynen til side og sagde ja til én træningstime – privat, væk fra de andre.

”Jeg skal tvære hende ud,” knurrede hun, så snart Tamar var gået. Jeg må have set temmelig skeptisk ud, for hun pustede en af de røde krøller væk fra det arrede ansigt og sagde: ”Jeg venter da bare, til hun er faldet i søvn, og giver hende en blodtud.”

Men hun fik sin ene lektion, og hun kom også til den næste, og så vidt jeg vidste, var Tamar endnu ikke vågnet op med næseblod eller sammensyede øjenlåg.

Genya fortsatte med at holde sit ansigt skjult og tilbragte det meste af tiden på sit værelse, men hun gik ikke længere

krumbøjet, og hun flygtede ikke, når hun mødte andre mennesker i tunnelerne. Hun havde syet sig en øjenklap af silkeforet fra en gammel frakke, og hendes hår var godt på vej til at genvinde sin røde glød. Hvis Genya var begyndt at bruge sine grisha-evner til at ændre sin hårfarve, så var der bestemt fremgang at spore.

”Lad os komme i gang,” sagde hun og vendte sig mod ilden. Hun trak sit sjal op over hovedet, så vi var beskyttet mod nysgerrige blikke fra grotten. Første gang vi prøvede det, var gardisterne over os med det samme, men da de havde set, at jeg bare smurte salve på hendes ar, lod de os være i fred, og det havde de gjort lige siden. De foretrak i øvrigt at holde afstand til Genya. Åbenbart mente de, at de sår, *nichevo’yaerne* havde givet hende, var en eller anden form for guddommelig straf, men hvad det skulle være straf for, kunne jeg ikke gennemskue. Hvis det var, at hun havde valgt Mørkningens side, så havde de fleste af os begået den samme forbrydelse på det ene eller det andet tidspunkt. Hvad ville de mon sige, hvis de så bidmærkerne på min skulder? Eller så, hvordan jeg kunne få skyggerne til at sno sig?

Jeg tog dåsen op af lommen og begyndte at smøre salven på hendes hud. Den havde en skarp, vegetabilsk lugt, som fik mine øjne til at løbe i vand.

”Jeg anede ikke, at det kunne være sådan en plage at sidde stille.”

”Du sidder ikke stille. Du sidder meget uroligt.”

”Det er, fordi det klør.”

”Skal jeg prøve at stikke dig med en nål? Det kan måske få dig til at glemme kløen?”

”Bare sig til, når du er færdig, din væmmelige tøs.” Hun holdt øje med mine hænder. ”Noget nyt?” hviskede hun.

”Ikke endnu, i hvert fald. Der er kun tændt op i to af komfurerne, og flammerne er ikke ret høje.” Jeg tørrede hænderne af i et snavset viskestykke. ”Det var det.”

”Så er det din tur,” sagde hun. ”Du ligner ...”

”Et monster – jeg ved det.”

”Nå, ja. Alting er relativt.” Bedrøvelsen i hendes stemme var ikke til at tage fejl af. Jeg kunne have sparket mig selv.

Jeg rakte ud og aede hendes kind. Mellem arrene var hendes hud hvid og glat som marmorvæggene. ”Kors, hvor er jeg dum at høre på.”

Hendes ene mundvig fortrak sig – det var næsten et smil. ”Somme tider, ja,” sagde hun. ”Men det var mig selv, der tog emnet op. Så ti nu bare stille og lad mig passe mit arbejde.”

”Men lad være med at overdrive. Hvis Apparatet får den nydelige lille helgen, han ønsker sig, så får vi ikke længere lov til at mødes her.”

Hun sukede teatralsk. ”Jeg vil gøre, som du beder mig om, selv om det vil være at øve vold på mine kunstneriske udfoldelser. Og en dag vil du komme til at betale prisen for det.”

”Og prisen er?”

Hun lagde hovedet på skrå. ”Jeg synes, vi skal gøre dig rødhåret.”

Jeg lavede himmelvendte øjne. ”Det kan du godt glemme, Genya.”

Hun begyndte sit langsommelige arbejde med at ændre mit ansigt, og imens fumlede jeg med den lille dåse. Jeg prøvede på at få låget til at passe, men noget havde løsnet sig i bunden, under salven. Jeg fik en negl ind under det og løftede det op: et stykke vokspapir, der var klippet rundt. Genya så det samtidig med mig.

På bagsiden af det stod skrevet med Davids næsten ulæselige skrift: *I dag*.

Genya snuppede det ud af hånden på mig. ”Alina ... Ved alle helgener ...”

Og da var det, at vi hørte lyden af håndgemæng og støvletramp udenfor. En af kokkene udstødte et skrig og tabte en gryde på gulvet, da præstegardisterne strømmede ind og fyldte rummet. De havde skudklare våben og øjne, der lynede af hellig ild.

Apparatet kom stormende ind efter dem med sin brune præstekjole bølgende omkring sig. ”Ryd lokalet,” brølede han.

Genya og jeg kom på benene, mens præstegarden gennede de chokerede og protesterende kokke ud af køkkenet.

”Hvad er meningen?” spurgte jeg arrigt.

”Alina Starkov,” sagde Apparatet. ”Du er i fare.”

Mit hjerte hamrede, men det lykkedes mig at holde stemmen i ro. ”I fare for hvad?” spurgte jeg og sendte de simrende gryder et sigende blik. ”Frokost?”

”Sammensværgelse!” proklamerede han og pegede på Genya. ”De, som erklærer dig venskab, er ude på at skade dig.”

Endnu en flok af Apparatets skæggede håndlangere marcherede ind ad døren bag ham. Med sig havde de David, som så skræmt og frygtsom ud.

Genya gispede højlydt, og jeg lagde en hånd på hendes arm for at hindre hende i at gå til angreb.

Derefter kom Nadia og Zoya, begge med sammenbundne hænder, så de ikke kunne påkalde. En dråbe blod sivede fra Nadias ene mundvig, og huden var hvid under hendes fregner. Mal var sammen med dem, hans ansigt var blodigt.

Hans skuldre var skæve, og han holdt sig i siden, som om han havde brækket et ribben. Og det værste var hans to vogtere – Tolya og Tamar. Tamar havde fået sine økser tilbage. Faktisk var de begge bevæbnet til tænderne, ligesom præstegardisterne. Ingen af dem havde lyst til at møde mit blik.

”Luk dørene,” kommanderede Apparatet. ”Dette er en sag, der skal afklares uden utidig indblanding.”